

Sygn. akt VII K 72/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Oleśko

Protokolant: sekr. sądowy Dawid Lesiakowski

przy udziale Prokuratora: aplikanta prokuratorskiego Damiana Mularczyka

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2018 roku

sprawy **L. P.**, s. M. i B. z d. S., ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

W dniu 03 listopada 2017r w P. przy ul. (...), będąc już uprzednio skazany za podobne przestępstwo umyślne i w okresie pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy, zabrał w celu przywłaszczenia z samochodu firmy (...) (...) dwie paczki z zawartością wiertel i brzeszczotów o wartości 213,20zł, oraz indukcyjnego przetwornika przewodności stężenia i temperatury o wartości 5741,50zł tj. mienie o łącznej wartości 5954,70zł na szkodę firmy (...) (...) z siedzibą w P.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

1. oskarżonego **L. P.** uznaje za winnego tego, że w dniu 3 listopada 2017 roku w P. przy ul. (...), zabrał w celu przywłaszczenia z samochodu firmy (...) (...) dwie paczki z zawartością wiertel i brzeszczotów o wartości 213,20 złotych oraz indukcyjnego przetwornika przewodności stężenia i temperatury o wartości 5741,50 złotych tj. mienie o łącznej wartości 5954,70zł na szkodę firmy (...) (...) z siedzibą w P. czym wyczerpał dyspozycję art. 278 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

2. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie od dnia 3 listopada 2017 roku godzina 10:30 do dnia 4 listopada 2017 roku godzina 13:15, przyjmując, że jest on równoważny 2 (dwóm) dniom kary pozbawienia wolności;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 340 (trzysta czterdzieści) złotych tytułem opłat.

Sygn. akt VII K 72/18

UZASADNIENIE

W dniu 3 listopada 2017 roku około godziny 10:00 P. D., kurier firmy przewozowej (...) i kierowca pojazdu firmowego tego przewoźnika marki R. (...) o nr rej. (...) (...) (...) w P. przy ul. (...) dokonywał doręczenia paczki do pobliskiego bloku.

/notatka urzędowa – k. 1, 2

zeznania świadka P. D. – k. 61v., 110-110v./

Po doręczeniu przesyłki P. D. wrócił do pojazdu. Podczas ruszania pojazdem z miejsca parkowania, do pojazdu podszedł Ł. P., otworzył boczne drzwi pojazdu, skąd zabrał dwie paczki przeznaczone do doręczenia ich adresatom i uciekł.

/zeznania świadka P. D. – k. 61v., 110-110v.,

wyjaśnienia oskarżonego – k. 20v.-21, 71, 110/

Ł. P. po zabraniu paczek z pojazdu, ruszył w kierunku ogrodzenia sąsiedniej posesji, położonej przy ul. (...) w P., po czym przez płot odgraniczający obie posesje przerzucił obie zabrane paczki. Na te posesji przebywała M. K.. Ł. P., po rozmowie z M. K., której podał się za kuriera (...), chciał odebrać paczki od M. K., M. K. odmówiła wydania mu paczek. Oskarżony następnie oddalił się z miejsca zdarzenia.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 20v.-21, 71, 110,

zeznania świadka M. K. – k. 59v., 110-110v.,

zeznania świadka P. D. – k. 61v., 110-110v./

M. K. poinformowała P. D. o przerzuceniu paczek, na zajmowaną przez nią posesję. P. D. zadzwonił do J. B., kierownika (...), który wraz z D. O., koordynatorem transportu kurierskiego, udali się na miejsce zdarzenia. M. K., również pracownik (...), zawiadomiła o zdarzeniu J. B..

/zeznania świadka M. K. – k. 59v., 110-110v.,

zeznania świadka P. D. – k. 61v., 110-110v.,

zeznania świadka J. B. – k. 4-5, 110-110v./

Po przybyciu J. B. i D. O. na miejsce zdarzenia, M. K. przekazała mężczyznom zabrane przez Ł. P. paczki.

/zeznania świadka M. K. – k. 59v., 110-110v.,

zeznania świadka J. B. – k. 4-5, 110-110v./

P. D. zawiadomił Policję o zaistniałym incydencie. Funkcjonariusze Policji przybyli na miejsce zdarzenia około godziny 10.20.

/notatka urzędowa – k. 1/

M. K. opisała oskarżonego funkcjonariuszom, którzy po penetracji pobliskiego terenu zatrzymali oskarżonego na terenie P. P. przy ul. (...) w P.. Oskarżony został rozpoznany przez M. K. jako sprawca dokonanego zaboru.

/notatka urzędowa – k. 1;

zeznania świadka J. B. – k. 4-5, 110-110v.;

zeznania świadka M. K. – k. 59v., 110-110v.;

zeznania świadka P. D. – k. 61v., 110-110v.;

protokół zatrzymania osoby – k. 17/

Oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, prowadzącym o godzinie 12:48 do stężenia alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu wynoszącym 0,38 mg/l.

/protokół z badania stanu trzeźwości – k. 16,

wyjaśnienia oskarżonego – k. 20v.-21, 71, 110/

Wśród paczek kurierskich zabranych przez oskarżonego znajdowały się: jedna, której adresatem była firma (...) z siedzibą przy ul. (...) w P., której zawartość stanowiły wiertła i brzeszczoty marki B. o wartości 213,20 zł oraz druga, której adresatem była firma (...) z siedzibą przy ul. (...) w P., której zawartość stanowił indukcyjny przetwornik przewodności stężenia i temperatury o wartości 5.741,50 zł. Łączna wartość skradzionych przedmiotów wynosiła 5.954,70 złotych.

/notatka urzędowa – k. 2,

zeznania świadka J. B. – k. 4-5, 110-110v.,

dowód dostawy – WZ – k. 7,

oferta z dnia 7 grudnia 2016 r. – k. 8-13/

Oskarżony Ł. P. ma 32 lata. Posiada wykształcenie zawodowe. Z zawodu jest cukiernikiem. Obecnie pracuje na budowie jako pracownik fizyczny, z którego to zatrudnienia uzyskuje miesięczne wynagrodzenie w kwocie 2.000,00 złotych netto. Jest rozwodnikiem. Posiada na utrzymaniu dwóch synów w wieku 8 i 9 lat. Nie posiada majątku.

/dane osobo-poznawcze – k. 109v./

Oskarżony był dotychczas wielokrotnie karany. Oskarżony był karany między innymi za przestępstwa przeciwko mieniu (art. 279 § 1 kk, art. 278 § 3 kk, art. 278 § 1 kk, art. 288 § 1 kk), przeciwko wolności (art. 190 § 1 kk), przeciwko rodzinie i opiece (art. 207 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2), przeciwko życiu i zdrowiu (art. 158 § 1 kk), przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (art. 178a § 1 kk, art. 178 a § 4 kk).

/dane o karalności – k. 27-30,

odpisy wyroków, postanowienia o zarządzeniu wykonania kary oraz informacji o odbyciu przez oskarżonego kary pozbawienia wolności – k. 38-49, 51-52v., 73-79, 96-99, 101/

Oskarżony Ł. P. został w niniejszej sprawie zatrzymany w dniu 3 listopada 2017 r. o godzinie 10:30. Zwolniony został w dniu 4 listopada 2017 r. o godzinie 13:15

/protokół zatrzymania osoby – k. 17/

Oskarżony przesłuchany na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których wskazał, że paczki zabrał, bo chciał zrobić kierowcy żart. Paczki przerzucił przez płot na sąsiednią posesję, na której była jakaś kobieta. Oskarżony rozmawiał z tą kobietą, chcąc by oddała mu zabrane paczki. Kobieta odmówiła i wskazała, że sama je dowiezie. Oskarżony był pijany. Dalej wyjaśnił, że zgodził się na to, by kobieta odwiozła paczki na adres odbiorcy. Wskazał, że bardzo żałuje swojego żartu i nie wpadł by na niego, gdyby był trzeźwy.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 20v.-21, 71/

Oskarżony przesłuchany na etapie postępowania sądowego przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu. Potwierdził wyjaśnienia złożone przez niego na etapie postępowania przygotowawczego, wyjaśnił jednak, że nie wie, czy później chciał oddać zabrane paczki.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 110/

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd w przeważającej mierze oparł się na zeznaniach świadków w osobach M. K., P. D. oraz J. B., a także częściowo wyjaśnieniach oskarżonego Ł. P.. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły także protokoły badania trzeźwości oskarżonego, zatrzymania jego osoby, dokumenty dotyczące przedmiotów, stanowiących zawartość skradzionych paczek kurierskich.

Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków w osobach M. K., P. D. oraz J. B.. Wskazani świadkowie są osobami obcymi dla oskarżonego i nie mają żadnych podstaw do składania depozycji bezpodstawnie obciążających oskarżonego. Wskazać należy, że zeznania tych świadków były spójne, ich treść wzajemnie ze sobą koresponduje, nie występują pomiędzy nimi sprzeczności i z tych powodów przedstawiają realny obraz zdarzenia z dnia 3 listopada 2017 r. Wskazać należy, że zeznania tych świadków korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego co do przebiegu czynności zaboru mienia w postaci dwóch paczek kurierskich z pojazdu prowadzonego przez kuriera, faktu przerzucenia ich przez ogrodzenie sąsiedniej posesji oraz próby odebrania paczek od świadka M. K..

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w części co do okoliczności zaboru mienia z pojazdu kuriera (...), przedmiotu tego zaboru, oddalenia się oskarżonego od pojazdu kuriera po dokonaniu zaboru, a także faktu przerzucenia zabranych paczek przez ogrodzenie na teren sąsiedniej posesji, na której znajdowała się świadek M. K.. Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego dotyczącym tego, że zaboru paczek z pojazdu kuriera dokonał jedynie dla żartu oraz że zamierzał oddać kurierowi (...) skradzione paczki. Powyższe twierdzenia oskarżonego stanowią w ocenie Sądu przyjętą przez niego linię obrony, którą Sąd uznaje jednak za niewiarygodną, a co za tym idzie nieskuteczną. Zdaniem Sądu twierdzenie oskarżonego o chęci zrobienia P. D. żartu przekreśla postępowanie oskarżonego mające miejsce po zabraniu paczek z bagażnika pojazdu. Przypomnieć bowiem należy, że oskarżony tuż po zabraniu paczek uciekł i oddalił się z miejsca kradzieży, dotarł do ogrodzenia posesji i przerzucił za nie zabrane paczki. W ocenie Sądu takie zachowanie oskarżone może zostać zinterpretowane wyłącznie jako ucieczka z miejsca kradzieży, a przerzucenie paczek za ogrodzenie miało na celu uniemożliwienie kurierowi pogoni za oskarżonym i odzyskanie paczek. W ocenie Sądu, gdyby oskarżony rzeczywiście kradzieży dokonał jedynie dla żartu, to nie uciekłby z miejsca zdarzenia, a skradzione przedmioty natychmiast dobrowolnie oddał kurierowi, po spostrzeżeniu przez tego dokonanego zaboru. W przekonaniu Sądu nie jest możliwe również zrobienie żartu osobie nieznaney, żart wymaga bowiem pewnej przyjętej przez jego uczestników konwencji i kontekstu sytuacyjnego. W niniejszej sprawie czynniki te nie istniały, bowiem P. D. i oskarżony są dla siebie osobami obcymi, a P. D. stał się przypadkową „ofiara” zachowania oskarżonego, który wykorzystał moment ruszania przez kuriera pojazdem. Równie niewiarygodne w ocenie Sądu są te wyjaśnienia oskarżonego, w których wskazał on, że po przerzuceniu skradzionych paczek zamierzał je oddać P. D.. Gdyby oskarżony rzeczywiście miał taki zamiar, to po usłyszeniu odmowy M. K. oddania oskarżonemu paczek, oskarżony nie oddaliłby się z miejsca zdarzenia, ale zostałby w miejscu i chociażby poczekał na wręczenie paczek kurierowi przez M. K.. Postępowanie oskarżonego wskazuje jednoznacznie, że uciekając z miejsca zdarzenia zmierzał on do uniemożliwienia ujęcia jego osoby i uniknięcia w ten sposób odpowiedzialności karnej. Ponadto, przesłuchany na etapie postępowania sądowego oskarżony wskazał, że nie wie czy zamierzał oddać skradzione paczki, co dodatkowo świadczy o tym, że nie mając zamiaru zwrócenia skradzionych paczek, tym bardziej, dokonując kradzieży, nie działał w konwencji żartu.

Sąd uznał za wiarygodny także pozostały materiał dowodowy w sprawie – dane o karalności, odpisy wyroków, postanowienia w przedmiocie zarządzenia wykonania kary oraz informacji o wykonaniu wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, protokół zatrzymania oskarżonego, protokół badania trzeźwości

oskarżonego oraz dokumenty dotyczące przedmiotów stanowiących zawartość skradzionych paczek kurierskich. W toku postępowania dowodowego ich wartość dowodowa nie wzbudziła wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez żadną ze stron.

Reasumując, Sąd uznał, iż oskarżony jest sprawcą zarzucanego mu czynu.

Dokonując w dniu 3 listopada 2017 r. w P. zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci dwóch paczek z zawartością przedmiotów o łącznej wartości 5.954,70 zł, Ł. P. swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 278 § 1 kk.

Tym samym Sąd w niniejszej sprawie co do zasady podzielił kwalifikację prawną przyjętą przez oskarżyciela publicznego. Jednocześnie jednak po dokonaniu analizy dotychczasowych skazań Ł. P. i okresów w jakich odbywał poszczególne kary Sąd nie podzielił stanowiska oskarżyciela publicznego, iż oskarżony zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach recydywy szczególnej podstawowej, opisanej w treści art. 64 § 1 kk.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 kk, czynu stypizowanego w tym przepisie dopuszcza się ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Analiza opisanych przez ustawodawcę znamion przestępstwa kradzieży zwykłej wskazuje, że przestępstwo to może zostać popełnione wyłącznie umyślnie i to w zamiarze bezpośrednim kierunkowym. Kierunkowość zamiaru sprawcy wyznaczona jest przez cel działania sprawcy, to jest chęć przywłaszczenia mienia zabranego innej osobie. Znamię czynności wykonawczej polegające na zaborze mienia polega na wyjęciu rzeczy ruchomej spod władztwa innej osoby (pokrzywdzonego) wbrew jej woli i przejęcia władztwa nad tą rzeczą z wolą wyłącznego posiadania go przez sprawcę.

Przenosząc te rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że oskarżony swoimi wyjaśnieniami, w których twierdził, że zaboru paczek dokonał nie w celu przywłaszczenia, a jedynie dla żartu, zmierzał w istocie do wykazania, że w chwili zaboru nie towarzyszył mu cel przywłaszczenia zabranych rzeczy. Oskarżony zmierzał swoimi wyjaśnieniami do zdekompletowania strony podmiotowej zarzucanego mu czynu. Jednakże, co zawarto już w części zawierającej ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, przyjęta przez oskarżonego linia obrony okazała się bezskuteczna, w związku z czym Sąd przyjął, że oskarżony dokonując zaboru paczek z bagażnika pojazdu działał w celu ich przywłaszczenia w rozumieniu art. 278 § 1 kk. W ocenie Sądu znamiona przestępstwa kradzieży zostały zrealizowane w momencie oddalenia się oskarżonego wraz z zabranymi paczkami z miejsca, gdzie znajdował się pojazd firmy przewozowej (...). Podkreślenia wymaga również, że spełnienia znamion przestępstwa kradzieży z art. 278 § 1 kk nie wyklucza również fakt, że skradzione przedmioty ostatecznie zostały odzyskane przez firmę kurierską, bowiem okoliczność ta zaistniała już po dokonaniu przez oskarżonego zaboru rzeczy, którego moment końcowy został powyżej scharakteryzowany. Powyższe wyklucza również możliwość przyjęcia, że oskarżony jedynie usiłował dokonania przestępstwa kradzieży, bowiem z przebiegu zdarzeń wynika, że zamiar oskarżonego został zrealizowany, a czynność zaboru została zakończona w chwili oddalenia się oskarżonego od pojazdu.

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd ostatecznie przypisał oskarżonemu Ł. P. czyn polegający na tym, że w dniu 3 listopada 2017 roku w P. przy ul. (...), zabrał w celu przywłaszczenia z samochodu firmy (...) (...) dwie paczki z zawartością wiertel i brzeszczotów o wartości 213,20 złotych oraz indukcyjnego przetwornika przewodności stężenia i temperatury o wartości 5741,50 złotych, tj. mienie o łącznej wartości 5954,70 zł na szkodę firmy (...) (...) z siedzibą w P. wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 1 kk. Jak już wspomniano, analiza wyroków skazujących i wyroków łącznych wydanych przeciwko oskarżonemu, informacji dotyczących wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności oraz informacji

z Krajowego Rejestru Karnego nie potwierdziły, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu w warunkach opisanych w art. 64 § 1 kk. Wobec powyższego, Sąd mając na względzie treść art. 413 § 2 pkt 1 kpk zobligowany był do dokonania koniecznej modyfikacji opisu, jak i kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu.

Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ponieważ w niniejszej sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające winę w rozumieniu ustawy - Kodeks karny. W chwili popełnienia czynu oskarżony miał zachowaną zdolność do rozpoznania przedsiębranego czynu, a także pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony jest osobą dorosłą oraz dojrzałą, a w chwili popełnienia czynu nie znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Oskarżony nie dał posłuchu normie prawnej, pomimo iż miał taką możliwość.

Przy wymiarze kary na niekorzyść oskarżonego Sąd poczytał przede wszystkim jego uprzednią wielokrotną karalność, w tym także za przestępstwa przeciwko mieniu. Trzeba również pamiętać, że oskarżonym kierowały niskie pobudki, gdyż działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd poczytał oskarżonemu, że co do zasady przyznał się popełnienia zarzucanego mu czynu. Ponadto skradzione rzeczy ruchome ostatecznie zostały zwrócone pokrzywdzonej firmie (...), jednakże wprawdzie nie w wyniku działań podjętych przez oskarżonego, ale działań świadka M. K..

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, analizując i oceniając w powyższy sposób zebrane dowody, nie budzi wątpliwości, że zachowanie oskarżonego stanowi czyn zabroniony społecznie szkodliwy w stopniu znacznym.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu Sąd kierował się w szczególności:

- rodzajem i charakterem naruszonego dobra, jakim jest mienie,
- rozmiarami wyrządzonej szkody – znaczną wartością rzeczy będących przedmiotem zaboru,
- popełnieniem przestępstwa z zamiarem bezpośrednim;
- motywację sprawcy, który działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Ł. P. w chwili popełnienia niniejszego czynu był już skazany na karę pozbawienia wolności. Tym samym w stosunku do oskarżonego nie można było zastosować instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Zgodnie bowiem z art. 69 § 1 kk Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Mając na względzie cele postępowania w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a także, aby zrealizowała ona cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego Sąd uznał, iż oskarżony nie zasługuje też na karę o charakterze wolnościowym. Rozstrzygnięciu takiemu sprzeciwia się przede wszystkim fakt, że oskarżony był już uprzednio wielokrotnie karany, w tym między innymi na kary ograniczenia wolności i grzywny. Pomimo tego dał się poznać jako osoba, co do której takie kary nie są skuteczne, gdyż nadal kontynuuje on swój przestępczy proceder. Na tle dotychczasowej drogi życiowej oskarżonego widoczny jest trwały ślad nieposzanowania porządku prawnego, przejawiający się w podejmowaniu przestępczych działań. Okoliczności te wskazują, że oskarżony jest osobą bardzo zdemoralizowaną. Ponadto czyn oskarżonego charakteryzuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości.

Z uwagi na okoliczność, że Ł. P. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd wymierzył mu na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w ilości 80 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 90 złotych.

Miarkując wysokość kary grzywny, oprócz okoliczności wskazanych powyżej Sąd miał na uwadze również sytuację materialną i osobistą oskarżonego. Ustalając wartość jednej stawki na poziomie 10 złotych Sąd miał na uwadze

fakt, iż oskarżony wprawdzie aktualnie pracuje, jednak w perspektywie najbliższej przyszłości może być pozbawiony dochodów

z uwagi na osadzenie go zakładzie karnym. Ponadto jest młodą, zdolną do pracy osobą. Tym samym będzie miał możliwość zgromadzenia stosownych środków celem uiszczenia kary grzywny.

Z uwagi na fakt, że oskarżony został w niniejszej sprawie zatrzymany w dniu

3 listopada 2017 r. o godzinie 10:30 i pozostawał w detencji do dnia 4 listopada 2017 r. do godziny 13:15 należało na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczyć oskarżonemu na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności

w niniejszej sprawie, przyjmując że jest on równoważny dwóm dniom kary pozbawienia wolności (art. 63 § 5 kk).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk, zasądzając je

w całości od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa. Sąd nie dopatrył się zaistnienia

w sprawie oskarżonego przesłanek wynikających z treści art. 624 § 1 kpk uzasadniających zwolnienie go od obowiązku pokrycia kosztów postępowania. Oskarżony jest osobą stosunkowo młodą, zdrową, posiada obecnie stałe zatrudnienie, a jego możliwości zarobkowe są znaczne.

Na zasądzone od oskarżonego koszty postępowania złożyły się wydatki w kwocie 70 zł oraz opłata w kwocie 340 zł.

Na powyższe wydatki złożyły się:

- ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu przygotowawczym

w kwocie 20 zł oraz w postępowaniu sądowym w kwocie 20 zł na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 kpk i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2003 r. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.),

- opłata za udzielenie informacji z Krajowego Rejestru Karnego w kwocie 30 zł na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 kpk i § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Sądowego (Dz. U. z 2014 r. poz. 861 z późn. zm.).

Na zasądzoną od oskarżonego opłatę składają się:

- kwota w wysokości 180 zł od wymierzonej oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności ustalona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) oraz

- kwota w wysokości 160 zł od wymierzonej oskarżonemu obok kary pozbawienia wolności kary grzywny (20% z 800 złotych) ustalona na podstawie art. 3 ust. 1 powołanej ustawy.